ATT VILJA VÄL RÄCKER EJ

Att Vilja Väl Räcker Ej

Helvete. Så klart var jag tvungen att gå över gränsen. Varför kan jag aldrig hålla mig till en lagom nivå? Att vara jagad av tiotals beväpnade personer från slummen till fots är verkligen värre än vad det ser ut i actionfilmer. Varför förväntade jag mig att jag skulle kunna rymma från så många människor, när jag inte har tränat på flera veckor? Jag sitter här i en container och förväntar mig att allt ska bli bra. Fan heller. Det är kört nu. Jag kan lika gärna bara gå ut och visa mig. Man kan ju höra minst fem personer gående på vägen bredvid, och det är omöjligt att de inte går hit snart.

Var är min mobil? Om jag hade haft den hade jag kanske kunnat ringa någon. Men vem? Stadens sjukhuspersonal rör sig långsammare än sirap i sina gamla ambulanser, och polisen skulle aldrig bry sig. Som om de skulle tro på att jag var i nog mycket knipa att jag skulle behöva räddas från en container, och om människorna som jagar mig hade hört en polisbil röra sig hitåt så skulle de skynda på och hitta mig mycket snabbare. Jag har inget sätt att ta mig ur allt detta trubbel, och allt detta är så klart på grund av mig. Det skulle inte ens förvåna mig om någon av de som jagar mig är en polis eller en undersköterska, med tanke på deras kassa lön i detta fruktansvärt orättvisa land. Man kan ju tro att vara jagad av möjliga slumpoliser skulle vara dåligt nog, men ett par trasiga, illaluktande kostymbyxor och en kavaj som har mer fläckar än containern jag ligger i gör inte saken mycket bättre.

Hur hamnade jag ens här?

Det började ju med att jag upptäckte min förmåga, någon gång under de tidiga tonåren. Jag cyklade tillsammans med ett gäng kompisar när en av dem ramlade av sin cykel och skrapade upp handleden väldigt illa. Jag sprang fram till honom och såg blodet flöda ut ur handleden som ett livligt vattenfall. Jag frös först till, men lade sedan min hand på såret. Jag tryckte länge och hårt för att försäkra mig om att min kompis skulle klara sig. När jag lyfte handen märkte jag att inte bara hade blodet slutat flöda, utan såret var helt borta. Mina kompisar förstod ingenting, och så klart inte jag heller. Efter flera besök hos allt från läkare till präster blev det bestämt att jag var speciell, och hade kraften att kunna läka sår och bota sjukdomar. Jag har ända tills idag utnyttjat denna förmåga till fullo, och varje gång någon i min närhet eller något litet stackars barn fick en farlig sjukdom eller skada så har jag varit tillhanda.

För en vecka sedan var det en skolskjutning bara ett par kvarter från min lägenhet, och polisen bad mig att dra dit. Jag cyklade genast dit och började läka sår. Den största anledningen till att jag vill hjälpa folk är barnens reaktioner. Barnen såg på mig som om jag vore jultomten när jag kom, även om de var svårt skadade. En världkänd person, en superhjälte, hade nyss stigit in i rummet för att hjälpa dem. De blev så klart lyckliga. Efter jag hade hjälpt dem så gav jag mig av till polishuset för att hålla presskonferenser och för att lyssna på tal från barnens föräldrar och släktingar, samma sak som jag har gjort hundratals gånger sedan jag var ung, inget viktigt för mig längre.

Allt detta leder till idag. Folket som är ute efter mig är inte några banditer som vill skada mig för att jag gör bra saker för världen. De är inga hemska personer och de är verkligen inte ute efter något dåligt. De är helt vanliga personer som har haft oturen att hamna i slummen av olika skäl. Vissa är fattiga för att de är sjukskrivna, andra har problem med alkohol och droger. Den enda gemensamma egenskapen alla personer som jagar mig har är att de bor i samma del av staden, i slummen. De bor under tunna plåt- eller plasttak och lever på svältlön med väldigt begränsad åtkomst till vatten, läkemedel och annat livsviktigt.

Jag kan nu höra dem gå mot mig. De är inne i min gränd. Ficklamporna blänker över min container och lyser upp den mulna, smog-fyllda natten. De talar svagt till varandra när de rör sig mot mig, och söker genom alla containrar och soptunnor likt tvättbjörnar. De letar efter mig och om bara ett par sekunder kommer de hitta mig. Det är verkligen kört nu. Helt kört. Jag kan lika gärna ta slut på det hela själv, jag har ju min fickkniv. Jag föraktar inte ens dem, det jag har gjort mot dem är verkligen hemskt. Men det kommer alltid något ont med det goda, och jag skulle också vilja sätta stopp för en person som hade överfört sjukdomar till mig och min familj.